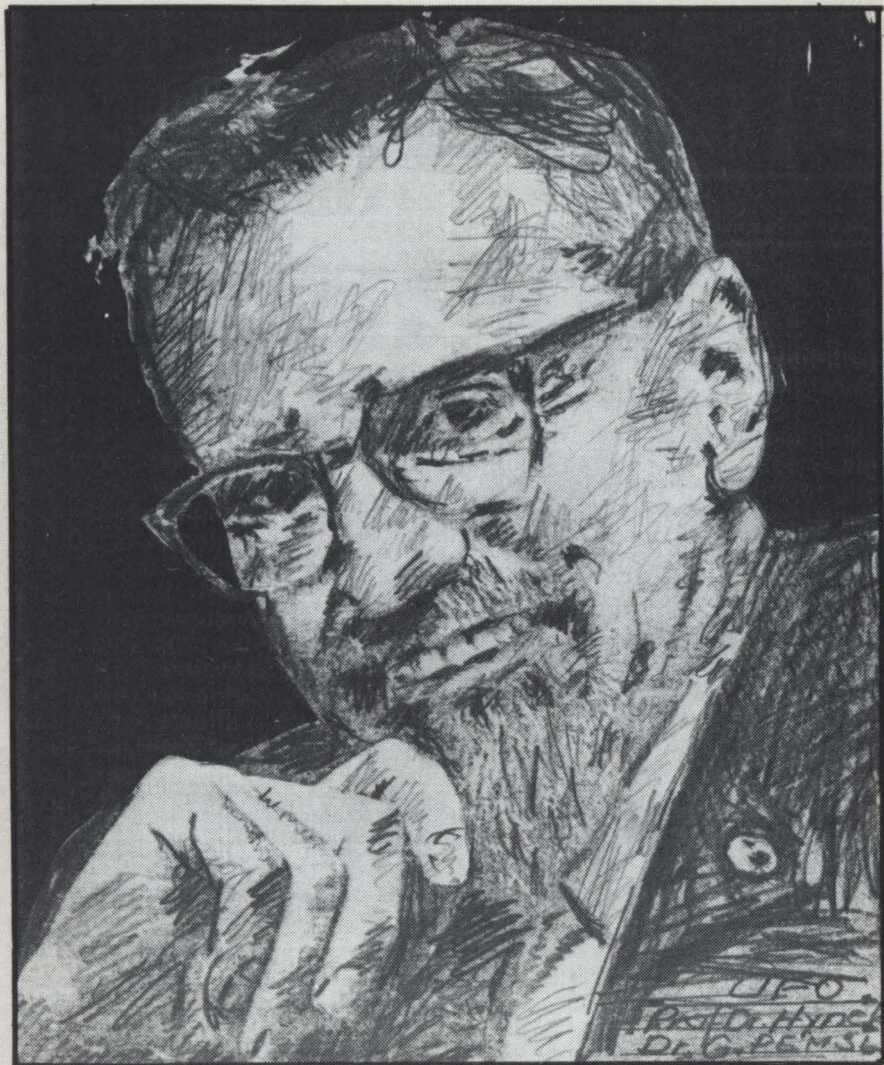

UFO

INFORMATION **NR. 2 1985**

Ett välkänt porträtt i UFO-sammahang tecknat av G. Pemsli.

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år. Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0

UFO-Information 100 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg motages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

UFO-Information utkommer ej regelbundet varannan månad.

Beställ UFO-Information's HANDLINGSPROGRAM

genom att sätta in

30:-

på postgiro 84325-0

Missa inte UFO-Information's pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in 35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

UFO:s – kanske änglar och gudar.

Vi får till redaktionen inte så sällan förfrågningar om vad UFO är och varifrån de kommer. I de senaste breven har skribenterna undrat över om UFO är maskiner tillverkade av nazister som flytt undan och gömt sig i otillgängliga områden på vår jord. Det är skrämmande, att böcker och artiklar skrivs och framför allt sprids med sådant dravel.

Som ufolog måste jag tyvärr säga, att vi inte med säkerhet vet varifrån dessa besökare kommer. Dock kan man dra vissa slutsatser efter att studerat ämnet. En sak kan man emellertid till hundra procent säga: inte är det nazister som uppstått i och med de nya farkosterna. Detta kan man säga, därför att dessa flygande farkoster var här på besök långt innan Tyska riket var bildat, ja, så långt tillbaka som man överhuvudtaget har uppteckningar, läs t.ex. vår egen bibel!

Det är sannolikt så, att jorden haft utomjordiskt besök ända sedan den tog form av ett klot. På sätt och vis förstår jag dessa fantasiprodukter om folk från jordens inre, gömda tyskar och andra konstigheter, ty de ger ju pengar till dem som hittat på och skrivit dessa historier, men samtidigt tycker jag att de kunde finna annat att skämta med. Något som inte är fullt så allvarligt som UFO.

Som jag tidigare påpekat i U.I. tyder det mesta på att dessa UFOs är detsamma som de änglar och gudar vår religion talar om. Förhåller det sig så är det ett mycket angeläget ämnesområde som sannerligen berör oss nära nog handgripligt, ty

då är dessa besökare något av vårt upphov och ett måste för vår fortsatta existens.

Men personligen tror jag att UFO inte är en företeelse utan två: nämligen dels de besökare vi kallar änglar och gudar, dels diverse "skrot" och försök från andra civilisationer att nå intelligent liv i universum. Vi vet ju att vi sänder ut satelliter som så småningom (i alla fall några av dem) kommer att krascha mot någon okänd planet som kanske hårbärgerar intelligent liv.

Vad kommer dessa att säga när de får se en skrotad farkost? Troligen detsamma som vi om UFO, låt vara med andra ord. Sannolikt är det så, att även dessa bebodda planeter har samma problem som vi med farkoster som i olika omgångar besöker dem men att det också förekommer annat rymdskrot orsakat av andra civilisationer i vårt universum i ett försök att nå kontakt utanför de gränser inom vilka vi normalt är satta att vistas. Vidare kan man fråga sig huruvida det är rätt sätt att nå ut till andra civilisationer i universum med stora "järnklumpar", som har en raket i ena ändan. Mig förefaller det inte att vara den rätta melodin, men människan har ju alltid burit sig konstigt åt, så varför skulle rymdflygning vara ett undantag. Men man lär så länge man lever, om än i efterskott tyvärr!

Så här gör du din egen psykmotor!

De olösta gåtorna.

Här är Psykmotorn, 1981 års parapsykologiska sensation; En märklig liten papperscylinder som med hjälp av handen kan fås att snurra utan att man vidrör den!

Mirakelsnurran har fått vetenskapsmän att häpna. Skeptiker att tänka om, och parapsykologerna att jubla. Efter nästan ett århundrade av betvivlad och bespottad forskning kan parapsykologerna äntligen visa upp ett fenomen som vem som helst kan åstadkomma.

En man som studerat psykmotorn ingående i fem års tid är Sten Dramstad, ingenjör och bosatt i Stockholm.

-Psykmotorn är något helt otroligt, säger Sten Dramstad.

Psykmotorns uppfinnare var science fiction-författaren Hugo Gornsbäck, som i november 1923 presenterade den i en artikel i den amerikanska tidskriften, 'Science and Invention'. Artikelns väckte ett enormt intresse bland läsarna, men vetenskapsmännen fnös åt psykmotorn.

Drygt 50 år senare publicerade den ansedda vetenskapstidskriften, 'Scientific American', i april 1975 en artikel om psykmotorn av Martin Gardner.

-Den var menad som ett aprilskämt, säger Sten Dramstad. Men beskrivningen på motorn var det inget fel på, den snurrade verkligen.

Nu forskas det om psykmotorn över hela världen. Ryssarna har hunnit längst, och deras experter är övertygade om att energin, som får motorn att snurra, är densamma som gör det möjligt för Uri Geller m fl att böja metallföremål.

Energin tros utstråla från männi-

skans aura, och kallas den psykkinetiska energin eller PSI-energin.

Sten Darmstad är efter fem års forskning om gåtan beredd att hålla med de ryska forskarna om att det måste vara mänsklig tankekraft som får psykmotorn att snurra.

-Att det var värmen från handen som fick den att snurra var det första jag trodde, men det kunde jag snart avfärda. Jag kylde helt enkelt av den hand jag använt i kallt vatten och försökte på nytt. Psykmotorn snurrade som tidigare.

Psykmotorn uppför sig inte likadant ute på sjön som på land.

-Under årens lopp har jag sett den snurra snabbt, med jämn fart och nästan alltid åt samma håll. Håller jag höger hand framför den snurrar den motsols, medan jag med vänster hand får den att snurra medsols.

-En helg åkte jag till Åland och tog med mig psykmotorn för att se om den möjligen uppförde sig annorlunda ute på sjön. På vägen till Åland gjorde jag ett par försök, och då snurrade den faktiskt åt rakt motsatt håll med respektive händer!

På hemvägen försökte Sten Darmstad igen. Ny hade psykmotorn bytt riktning, för att senare återgå till det normala då båten låg vid kajen i Stockholm.

Psykmotorn fungerar allra bäst om man bygger den efter Hugo Gornsbäcks ritning från 1923, men det går också utmärkt att använda en vanlig papp- eller plastmugg, en knappnål och en upp och nervänd glasflaska.

Man ska sitta framför psykmotorn, vänd mot norr, och hålla en kupad hand så nära papperscylindern som möjligt, utan att vidröra den. En

centimeter ifrån är lagom avstånd.

Det är viktigt att man håller till i ett avskärmat rum, fritt från drag eller magnetiska störningar. Innan man börjar bör man tömma sin tanke och koncentrera sin mentala energi på psykmotorn. Försöka använda sin vilja till att få den att snurra, antingen medsols eller motsols.

-Man måste ha en god portion tålmod också, säger Sten Darmstad. Det är nämligen normalt att det dröjer upp till en hel minut innan något händer.

Av en del intressanta experiment med psykmotorn, som företagits i Moskva, har det visat sig att det för de allra flesta är lättast att få motorn att snurra motsols, då PSI-energin strömmar ut från den vänstra handen. Vad som kallas 'negativa PSI-krafter' kan också ta över ibland, och då snurrar motorn i rakt motsatt riktning än den man tänkt på.

Sten Darmstad gjorde nyligen en fascinerande upptäckt:

-Jag fann att det efteråt bildades

en slags virvel framför handflatan. Den blev synlig med hjälp av cigarettrök som jag hällde ur ett provrör.

Text: Jan-Ove Sundberg

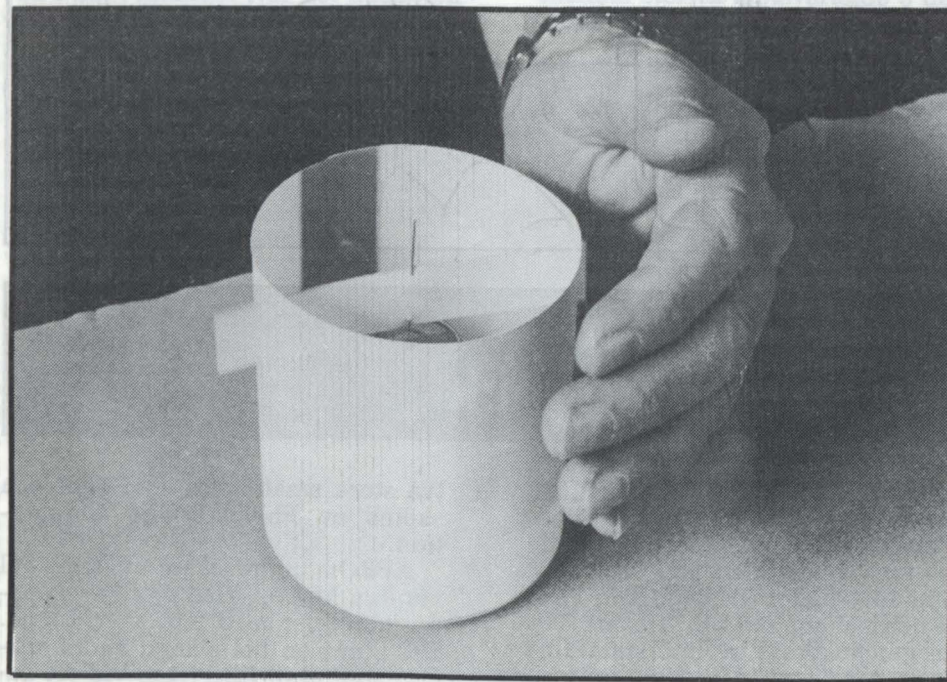
Foto: Lasse Säfström

Så här tillverkar man en psykmotor.

1) Klipp av böjbar kartong ut en rektangel som är 7,5 cm bred och 17,5 cm lång. Gör ett litet snitt där illustrationen visar. Snittet ska vara 1 cm långt och exakt i mitten av rektangeln, 0,5 cm från den övre kanten.

2) Böj kartongpapperet till en cylinder, så att det överlappar ändarna med 1 cm och limma ihop dem. Skär ännu ett snitt i mitten av överlappningen, mitt emot det föregående snittet. Det måste ha samma storlek och vara på samma avstånd från överdelen av papperet.

3) Klipp sedan ut, från kartongpapper av samma vikt, en remsa som är 1 cm bred och 7,5 cm lång. Stick in en finspetsig nål två gånger mitt i

Det här är en psykmotor. "Motorn" fungerar utan annat bränsle än den aura du själv utstrålar.

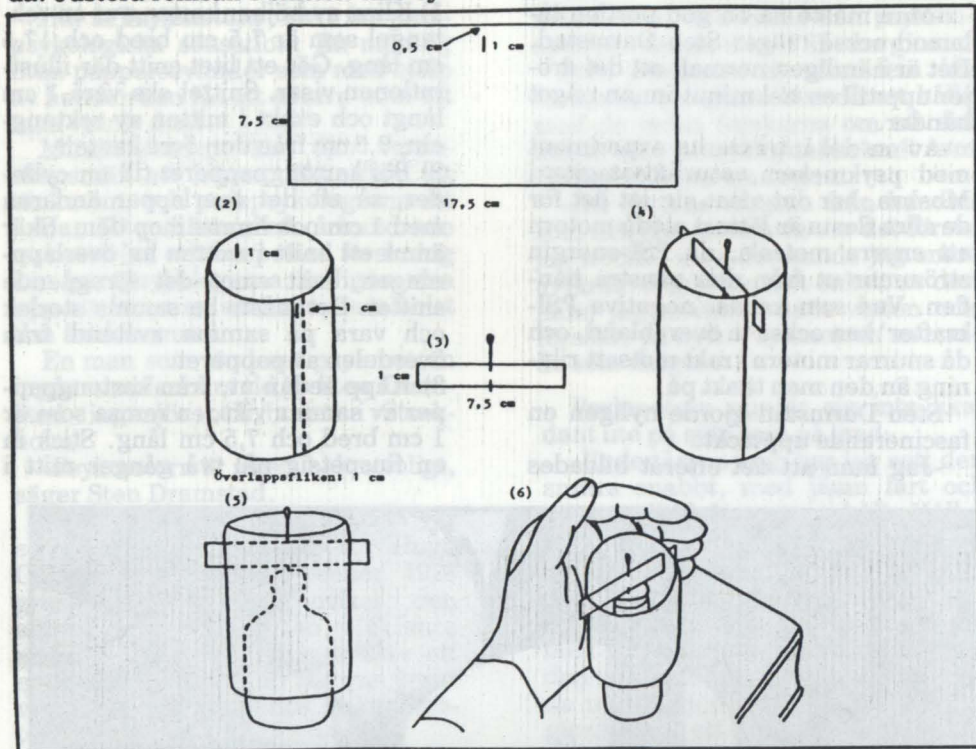
remsan. Nålspetsen får inte vara mer än 2 mm under remsans nedre kant.

4) Stick in ändarna på remsan genom cylinderns två snitt; men var försiktig så att den inte böjs.

5) Balansera nålen på en smal flaska minst 10 cm hög, med slät undersida. Justera remsan i snitten tills cy-

lindern hänger helt rakt, med sina sidor på samma avstånd runtom hela flaskan. Klipp med en sax av ändarna på remsan så att var ända inte sticker ut mer än 0,5 cm.

6) Nu är det bara att kupa handen som illustrationen visar och att ha tålamod.

UFO över ett kopparsmältverk

På kvällen den 23 oktober 1980 gjordes en av historiens mest välbevittnade UFO-iakttagelser i det lilla gruvsamhället Morenci, Arizona. Samhället ligger vid väg 666, ca 3 km nordost om Safford, Arizona, vilken genomkorsas av Interstate 10 i sydöstra Arizona. Morenci är ett typiskt koppargruvsamhälle. Där finns

två stora smältugnar som äges och skötes av Phelps-Dodge Corporation.

APRO:s undersökare av detta fall var Jim McCoy. Han gjorde ingående intervjuer med fem av vittnena. Det fanns en hel mängd andra vittnen som skall intervjuas vid ett senare tillfälle. Men eftersom de fem

männen observerade föremålet relativt nära, utgör deras vittnesmål kärnan i fallet.

Randel Rogers och Larry Mortensen, båda anställda på smältverket, lämnade sin arbetsplats kl. 18.55 för att åka till matsalen, som finns på en annan avdelning. De satte sig i ett öppet fordon och under färden stannade de och tog upp Joe Nevarez, Kent David och James Best. (Se de illustrationer som kompletterar texten).

Efter att ha startat fordonet igen lade de märke till ett föremål som närmade sig från norr på en höjd av ungefär 450 till 600 meter och Nevarez utropade: "Hej, grabbar, titta ett flygande tefat!" En eller två av de andra anmärkte att "det" bara var ett flygplan och skrattade. Nevarez begärde då att man skulle stanna så att han kunde se bättre.

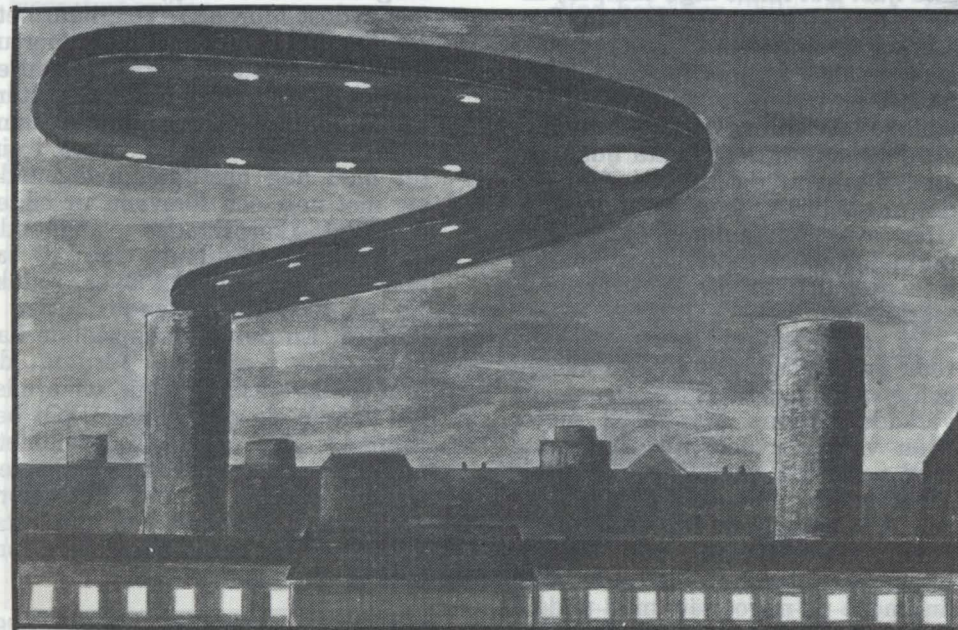
När männen tittade uppåt, fick de syn på ett bumerangformat föremål som närmade sig smältverkets norra skorsten med mycket låg hastighet, ca 8 km i timmen. När det nådde en position rakt ovanför norra skorste-

nen, stannade det upp och svävade någon minut, varefter det sänkte sig vertikalt ned till en höjd av ca 200 till 300 meter. Inom kort sköt en stark ljusstråle ut från den främre spetsen på det bumerangformade föremålet och lyste rakt ned i norra skorstenen. Vittnena beskrev ljuset som skarpare än ett strålkastarljus eller som från ett svetsaggregat.

Ungefär 10 sekunder senare slocknade den ljusstarka strålen varefter farkosten började röra sig mot söder på av allt att döma samma höjd. Den stannade sedan rakt ovanför södra skorstenen och återupprepade samma procedur med ljusstrålen.

Strax därefter slocknade strålen igen och farkosten fortsatte sin färd mot söder (dess låga hastighet uppskattades till ca 8-16 km i timmen). Sedan, "på kortare tid än det tar att blinka", accelererade den till en hastighet, som vittnena inte kunde bedöma, och rusade iväg i riktning mot Safford.

I denna stund, då UFO:t hade en skenbar storlek motsvarande 3 decimeter uppgav Joe Nevarez att han

Med en ljusstråle intensiv som en svetslåga undersökte UFO:t de båda skorstenarna.

önskade det kunde komma tillbaka. Omedelbart, som om det reagerade på ett outtalat kommando, utförde UFOt då en plötslig och fullkomlig kursomkastning från sitt läge över Safford och färdades mot slagghögarna på smältverkets område. McCoy rapporterar att man bör påpeka att de med orden fullkomlig kursomkastning menar att farkosten inte genomförde någon sväng, varken i höjd eller sidled, utan att den helt enkelt ändrade rörelseriktning och var tillbaka över smältverkets område där den accelererade ut ur sikte mot norr, i samma riktning som den kommit ifrån.

Medan UFOt befann sig över smältverket observerades det av alla fem vittnena.

Det var ett bumerangformat föremål med en främre spetsvinkel på ungefär 120 grader, och en av vingarna verkade kortare än den andra, där avståndet mellan de båda vingarnas spetsar verkade vara ca 400 meter. UFOt var av matt svart färg och påminde om en stålplåt av 1,2 cm:s tjocklek. Det reflekterade inte ljus. Det fanns inga skarvar, nitar eller andra detaljer på ytan. Den stora ljusstråle som riktats ned i skorstenarna utgick från en plats i närheten av den främre spetsvinkelns centrum. Vittnena uppgav, att de kunde titta på detta ljus utan att irriteras av det och de jämförde det med ljuset från en fullmåne. (Här avses antagligen ljuskällans normala ljusintensitet, dvs när den inte gick ut i en stråle, övers. anmärkning).

På varje "vinge" fanns åtta klart röda ljus, fyra längs främre kanten och fyra längs den bakre. Dessa ljus verkade befinna sig ca 23 meter ifrån varandra och var förbundna med varandra medels ett vitt ljusrör (som ett lysrör, men mycket större). Alla ljus lyste konstant under hela observationen och varken blinkade, roterade, blixtrade eller ändrades på något sätt med undantag av då den starka ljusstrålen lyste ned i skorstenarna. Inget ljud hör-

des. Föremålet kunde lätt observeras med hjälp av månen som just gått upp.

Det finns inga varningslampor för flygplan på skorstenarna och inga ljus i området reflekteras uppåt. Vädret var klart och det fanns inte ett moln på himlen. Vindarna var lätta och varierande från norr. En liten mängd rök steg upp från de båda skorstenarna.

Ytterligare en iakttagelse av ett liknande eller samma föremål gjordes av Joe Nevarez och James Best kl. 21.00. UFOt närmade sig från norr men på högre höjd (ca 1.800 meter), stod stilla en stund och färdades sakta omkring över området i 5 till 10 minuter. Denna iakttagelse bekräftades även av en polistjänsteman (som önskar vara anonym). Han befann sig 8 km väster om Morenci. Han betraktade föremålet genom en kikare med 10 gångers förstoring. Han uppgav att UFOt under den tid det stod stilla, släppte ut ett litet rött ljus som föll rakt ned och sedan med hög hastighet rusade iväg i riktning mot Silver City, New Mexico (ost-sydost Morenci). Ytterligare ett rött ljus föll ned och försvann norrut i riktning mot San Carlos indianreservat. Efter 1 eller 2 minuter återvände föremålen och smälte samman med bumerangen vilken i sin tur med hög hastighet avlägsnade sig mot norr och försvann ur sikte.

APRO kontaktades angående Morenci-observationen den 10 januari av Mr Samuel Player, redaktör på Eastern Arizona Courier i Safford. En del av ovanstående har publicerats i pressen. Förutom de fem smältverksarbetarna, vilka nästan befann sig rakt under UFOt bevitnades det ofantliga föremålets passage även av sheriffen i Greenlee County, Ralph Gomez och flera affärsmän i Morenci. Ett hundratal skolelever var också bland dem som iakttog föremålen.

Källa; The A.P.R.O Bulletin, Vol.29, no.7.

Möte med UFO

Klockan tio en förmiddag vintern 1969 var min fru och jag på väg till Gullringen. Mellan Maspelösa och Malmslätt finns en bro över Svartån. Strax innan bron fick vi se en, som vi uppfattade det, blågrå Volkswagen komma emot oss (vid I på skissen). Det fanns ca 70 cm höga snö- och isvallar på båda sidor av vägen, varför vi inte kunde urskilja underdelen av det mötande fordonet. Det hade en hastighet av ungefär 50 km/tim. och en vaggande gång, som jag trodde orsakades av att vägen var spårig. - Vi möter nog 'folkan' lagom på bron, och den är för smal för möte så jag måste väl stanna, tänkte jag. Vid II på skissen skymdes bilen av några buskar. När sikten åter var fri hade bilen försvunnit. Jag sade då till min fru: "Jag tänkte vi skulle möta en bil här." "Ja, jag såg en folkvagn, men den har väl åkt av vägen", svarade hon. Vi hade tidigare inte sagt något till varandra om den mötande bilen, utan suttit tysta och lyssnat på radion.

Det var emellertid helt omöjligt att den skulle ha kunnat åka av vägen, dels på grund av att det inte finns någon avtagsväg och dels på

grund av de höga snövallarna. Efter som vi tappade bilen ur sikte bara under någon sekund kan den heller inte ha hunnit stanna, vända och åka de ca 800 meterna till avtagsvägen uppe på backkrönet. För att försäkra oss om att bilen inte åkt av vägen gick vi t.o.m. ut och undersökte snövallarna, men med negativt resultat. Nämnas kan, att jag har åkt denna väg två gånger om dagen i fem års tid och bör känna till den ganska bra.

Nå, men vart tog då bilen vägen? Den enda möjliga förklaringen är att den försvann rakt upp i luften - och att det således inte var någon bil utan ett UFO. Att fordonet inte var en synvilla bekräftas ju av att både min fru och jag observerade det oberoende av varandra. Ingen av oss hade heller tydligt sett, att det var en Volkswagen vi skulle komma att möta. Den rundade överdelen som vi såg röra sig över snövallarna gjorde att vi mer eller mindre vanemässigt tolkade det som en Volkswagen.

Vad beträffar "bilens" vaggande gång och min förmodan att vägen var spårig skall sägas, att jag vid kontroll fann att vägbanan var slät.

Carl-Axel Jonzon,

Flera liknande episoder har inträffat vid vägbron enligt vad som framkommit under samtal med ordsbefolkningen.

Ufonauten som blev min osynlige hjälpare

Drömmen

När jag nu skriver ned min närkontakt med ett UFO börjar jag fundera över om jag inte tidigare varit observerad av dessa utomjordiska varelser.

Det var i min tidiga barndom, en dag som alla andra med lek och glam hos min mormor. Min favoritmyster Lola var också där. Efter att ha lekt med grannbarnen och då dagen började lida mot sitt slut och kvällsmaten väntade, gick jag lite motvilligt in till de övriga.

Efter maten tog Lola fram gitarren och spelade kristna sånger medan natten smög sig på oss. Det var strax tid att gå till sängs och att summara dagens händelser. Men så småningom smyger sig tröttheten på och i halvvaket tillstånd får jag genom fönstret se en tioårig pojke stirra på mig. Plötsligt ler han åt mig, går åt sidan men återkommer igen och jag får en känsla av att han inte är så ung som jag först trott utan tvärtom mycket gammal och mycket vis och erfaren. Han verkar muskulös och vältränad, hans kläder verkar vara kraftiga men ändå smidiga till färgen, blågrå och slitna.

Jag ser honom gå mot ladugårdsbacken (konstigt, jag ser honom tvärs genom väggen!) ända tills han försvinner ur synfältet. Så småningom somnar jag djupare och får då se en farkost svävande över ladugårdsbacken. Den liknar ett halvklot och har färg som malm. Så kommer en man vandrande mot huset där jag ligger och sover. Han kommer rakt igenom väggen.

Mannen kommer in genom dörren men utan att öppna den. Han kommer fram till mig och frågar: Vill du

följa med mig? Jag svarar att jag vill stanna och så räknar jag upp olika orsaker varför jag önskar stanna. Han lyssnar, ser på mig och svarar: "Då får jag dela mig och bli en till så jag kan stanna hos dig. Efter att sagt detta försvinner han i ett töcken. Jag ser honom snett bakifrån när han försvinner. Han är blågrå och över hjässan är han svart.

Jag upplever vidare i drömmen hur jag reser i farkosten. Jag är rädd kryper ihop och gömmer mig. Jag hör mannen tala och det slår mig: vad snäll han är, så otroligt god och snäll! Så småningom vaknar jag, tvättar mig och klär på mig och efter att ha ätit går jag ut i trädgården. Jag ser min mormor lite längre bort och en morbror till mig. Min mormor ropar till min morbror - det här skall vi inte tala om för Gunnar. Såg de måhända farkosten eller? När min mormor vänder sig om och får se mig säger hon bara: "Kom inte hit!

Jag springer åt ett annat håll, men efter ett tag tar nyfikenheten över och jag smyger upp på gräsplanen framför ladan, och där ser jag tre rykande cirklar av bränt gräs och känner en konstig lukt. Jag går närmare en av cirkarna. Då hör jag en röst från ingenstans: - Spring inte upp på bränningen!"

Hela atmosfären sade mig att gå undan men ändå kan jag inte låta bli att trampa i en av cirkarna. En svag, stickande lukt kändes i näsan, och jag fick en egendomlig känsla av att vara vid evighetens gräns, liksom vid en tröskel till evigheten. "Säkert vänner till Jesus", tänker jag. Då hör jag en röst som från ett barn: "Jag kan ge dig det

här till hjälp!"

I en syn får jag se ett barn med en stjärnglänsande aura räcka fram en glänsande stav. Det må vara hur som helst med de drömliknande upplevelserna, men de avbrända

Argentinsk konstnär fördes ombord på UFO

Den argentinske målaren och skulptören Benjamin Solari Parravicini påstår att han något efter midnatt promenerade hem från teatern i Buenos Aires. Han höll programbladet i ena handen. Natten var dimmig säger han, och med tanke på den 'dimma' eller det 'dis' som är så vanligt i teleportationsfall bör vi lägga detta noggrant på minnet. Gatorna i området var helt folktomma.

När han anlände till hörnet av Avenida Belgrano och Avenida 9 de Julio, konfronterades han plötsligt med en man, som han först tog för att vara en galning. Främlingen såg nordisk ut, var alltså mycket ljushyad. Ögonen var så ljusa till färgen, att det såg ut som om han var blind. Konstnären hejdades och tilltalades på ett obegripligt, gutturalt språk. Främlingen uppträdde vänligt och belevat. När Parravicini, på mannens uppmaning, tittade upp mot himlen, såg han genom dimma och på ett avstånd av ca 50 m en märklig luftfarkost, som svävade i närheten av en hög offentlig byggnad. Farkosten var helt mörklagd.

Parravicini drabbades av yrsel, och när han åter kom till sans befann han sig ombord, tillsammans med tre andra individer, på den märkliga farkosten som nu befann sig i rörelse. En av dessa personer, en mycket ståtlig man, tilltalade honom på ett språk som var helt obegripligt för

cirkarna talar sitt tydliga språk. De är inga drömmar! Senare i mitt liv har jag vid flera tillfällen haft hjälp av min osynlige vän, vilket jag är otroligt tacksam för.

G.S. Motala

honom, men trots detta förstod hans hjärna eller verkade förstå vad den främmande varelsen tänkte. Det var med andra ord tal om direkt, telepatis kommunikation.

Främlingen sade åt honom att inte vara rädd; de ämnade endast bjuda honom på en resa runt jorden och därefter sätta ned honom på exakt samma plats, där de plockat upp honom. Några minuter senare stod Parravicini och tittade ned på ett område som han kände igen som den japanska övärlden, därefter följde Frankrike och slutligen Chile. Och när han hade återvänt, som han säger från denna 'dröm', befann han sig åter i hörnet av Avenida Belgrano och Avenida 9 de Julio - och där på trottoaren låg det teaterprogram som han tappat just innan upplevelsen ...

Parravicini, som sedan flera år tillbaka varit föreståndare på det konsthalleri som äges av Banco Municipal, avslutade sin berättelse med att säga, att de främmande varelserna nu hade kontaktat honom flera gånger. Han sade att de berättat för honom att de höll vår planet under uppsikt och patrullerade i närheten av den för att se till att den inte drabbades av någon katastrof.

Källa: Encounter Cases from Flying Saucer Review, av Charles Bowen. Översättning: Sören Andersson

Pojke paralyserad av ufonater.

Vid 7.30-tiden den 6 februari 1969 blev flera invånare i stadsdelen Pinheiro, Pirassununga, Sao Paulo, Brasilien, vittnen till ett sällsamt och nervpirrande skådespel: Ett lysande UFO sågs i en småskog på ca 800 meters avstånd. Den som först fick syn på det var Dona Maria dos Santos.

"Det rörde sig fram och tillbaka ca en halv meter över marken."

Tiago Machado, en 19-årig granne till Dona Maria, tyckte att det liknade en lysande blå fallskärm, med stor glans. De andra sade att det var ett "flygande tefat". Förmodligen på grund av rädsla, ville ingen följa med Tiago när han gav sig iväg för att närmare kunna studera föremålet. Han försåg sig med en kikare, som kunde hängas runt halsen, och begav sig in i snårskogen. De andra observatörerna ropade efter honom och menade att det var bättre sikt där de stod.

Eftersom skogen är ganska vidsträckt, så beslutade sig Tiago för att be en vän, som bor vid Zootekniska Institutet, om hjälp. Han och kamraten, vars namn var Francisco Hanser, gick sedan tillsammans in i busksnåren; den ena gick nedåt och den andra uppåt.

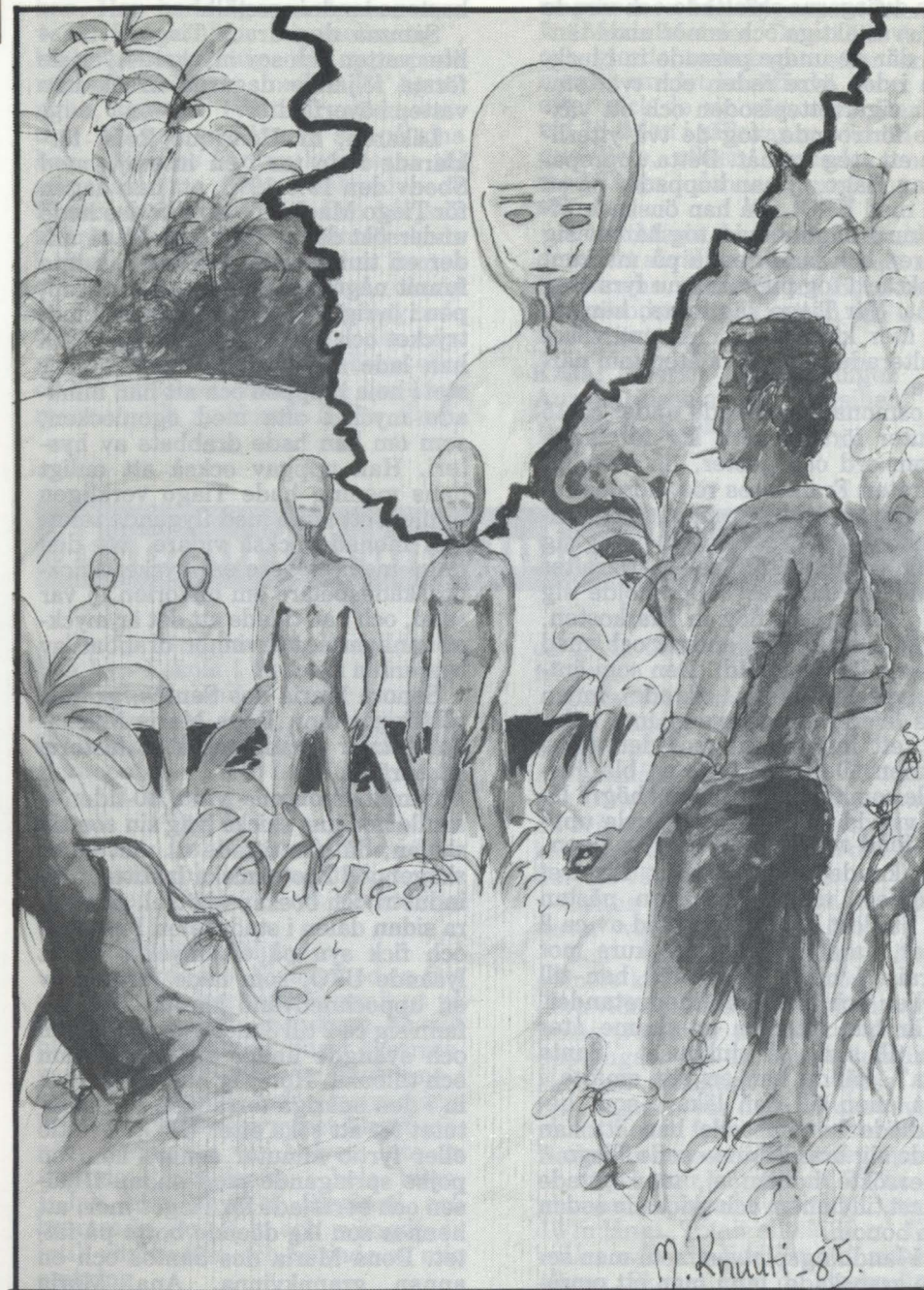
Då vegetationen var tät och ganska hög såg Tiago UFOt först då han befann sig ca 10 meter från det. Trots detta kunde han endast urskilja en avrundad metallisk konstruktion, som var 1,5 m hög och vilade på tre landningsben. Han böjde undan några grenar, valde en fördelaktigare ställning och fortsatte att betrakta farkosten. Ungefär samtidigt öppnades en lucka på den och ut genom denna svävade två piloter, som långsamt landade vid sidan av UFOt. Inuti farkosten fanns ytterligare två varelser, som betraktade vittnet genom ett slags vindruta.

Det var små män, ca 1,50 m långa.

De var iklädda tätsittande, aluminiumglänsande dräkter, som täckte hela kroppen från topp till tå. I ansiktshöjd fanns ett genomskinligt tittfönster; ansiktet hade slät hy i en gul färg, och på varje kind fanns ett ärr. Det vänstra ögat satt högre upp än det högra, läpparna var smala, näsan var platt och ögonfärgen var mörkgul, utan pupill och bindhinna. Man såg två parallella fåror ovanför ögonen, vilka saknade fransar och ögonbryn. Hakan verkade som om den gick bakåt...

De två piloterna tog tre steg framåt, och den unge mannen tog ett. De befann sig ca 8 meter ifrån varandra, då de inledde ett samtal med varandra. De frambringade djupa, gutturala och hesa toner, som verkade komma genom en snabbeliknande anordning som var anbringad på utsidan av "maskerna", och som rörde sig under deras samtal.

När Tiago på portugisiska frågade hur de hade tagit sig hit, gjorde en av dem roterande rörelser med sina mot varandra vända handflator, och bildade med båda armarna en cirkel, som han flera gånger höjde och sänkte. I detta ögonblick fiskade den unge mannen upp ett cigarrettpaket ur bröstfickan och tände en cigarrett. De två varelserna betraktade honom med stort intresse och växlade några ord med varandra medan han drog det första blosset. Då tog den unge mannen, som nu var betydligt lugnare, cigarrettpaketet, som endast innehöll 14 cigarretter, och kastade det till dem. En av dem böjde sig framåt med svårighet och tog upp det, men han lämnade aldrig den unge mannen med blicken. När den lille mannens hand befann sig ungefär 10 cm ovanför paketet, hoppade detta upp av sig självt och hängde fast sig vid den. Därefter förde kosmonauten handen med paketet mot kroppen, varvid det för-

Det förekommer ofta att personer som sammanförs med dessa "piloter" bedövas på ena eller andra sättet, måhända en försiktighetsåtgärd från besökarnas sida.

svann som genom ett trollslag. De båda dvärgarna skrattade och visade sina svartaktiga och annorlunda tänder, där de undre passade in i luckorna i den övre raden och tvärtom. Efter cigarettepisoden och ett växande förtroende, tog de två ytterligare ett steg framåt. Detta upprepades av Tiago, ty han hoppades på en resa med UFOt. Då han önskade efterlämna något bevis, tog han av sig kikaren och lade denna på marken. Förskräckt tog piloterna nu fyra steg bakåt. När Tiago såg detta, hängde han åter kikaren om halsen, vilket resulterade i att de två åter kom närmare.

Kosmonauterna hade under ca 15 minuter försökt göra sig förstådda genom ord och gester, då plötsligt kamraten Franciscos röst hördes ropa "Tiaaago". Långsamt - fortfarande med ryggen mot skivan - drog sig kosmonauterna åter bakåt. Därefter gjorde de ett litet hopp, höjde sig upp i luften och flög in i farkosten, den ena efter den andra, och med fötterna först (se bild). Den som ändrade maskinen sist, riktade, innan hans överkropp försvann in i kabinen, ett instrument mot den unge mannen. Detta utsände en blå ljustråle som träffade honom i högra låret, varvid en kittlande känsla uppstod följt av styvhet i hela kroppen. Han kunde ändå se hur fönstret stängdes, varvid farkosten nästan helt ljudlöst lyfte till en höjd av ca 2 meter, varefter den satte kurs mot Morais. I nästa stund föll han till marken och förlorade medvetandet.

När han efter ca en timme åter kom till sans på sjukhuset "Santa Casa", kände han en lätt smärta i låret, men till den läkare som behandlade honom sade han att han kände sig bra. Denne - sade Tiago - undersökte honom ej, utan tittade endast till honom och skickade sedan hem honom.

På landningsplatsen, som man senare granskade, fann man ett område där all växtlighet var nedpressad i en cirkel på 4 km i diameter, och inom detta område upptäckte man tre

hål, vilka antagligen orsakats av farkostens landningsställ.

Samma dag drack Tiago 3 till 4 liter vatten och sov mycket. Även de första följande dagarna drack han vatten i överflöd.

Läkaren, dr Henrique Reis, förklarade i sin tur i en intervju med Sbedv den 19.5.1973, att han dagen för Tiago Machados upplevelse hade undersökt denne från topp till ta under en timmes tid, och att han inte funnit något fel på benet eller kroppen i övrigt. Han fann pulsen, blodtrycket och andningen normal, men han lade märke till att pojken var stel i hela kroppen och att han blinkade mycket ofta med ögonlocken, som om han hade drabbats av hysteri. Han uppgav också att enligt hans mening hade Tiago verkligen upplevt ett möte med flygande tefat, han menade också vidare, att den unge mannen vore en mycket skicklig skådespelare om historien ej var sann, och han tillade att det är mycket vanligare att kvinnor drabbas av hysteri än män.

Senora Maria dos Santos, granne till Tiagos mor, Dona Maria Machado Metzler - hade också en historia att berätta.

Samma morgon - vid 8.30-tiden - skulle hon just skicka iväg sin son till skolan, då hon tittade ut mot snårskogen vid Zootekniska Institutet för industri och boskapsskötsel, på andra sidan dalen i stadsdelen Pinheiro, och fick syn på ett mycket starkt lysande UFO, som hade formen av en uppochnedvänd karott. Det befann sig ca 2 till 3 meter över marken och svängde under en minut fram och tillbaka. Hon såg hur Tiago gick in i den snåriga terrängen vid institutet för att söka efter UFOt. Trettio eller fyrtio minuter senare kom en pojke springande med andan i halsen och berättade för Tiagos mor, att hennes son låg döende borta på fältet. Dona Maria dos Santos och en annan grannkvinna, Ana Maria Creonice, följde med Dona Maria Machado in i busksnåren med pojken som guide, och ett stycke in fann

de Tiago Machado liggande på marken. Han hade ögonen öppna, men var "fullkomligt vimmelkantig", blek, genomsvettig och upprepade nästan ohörbart orden: "Agua, agua, agua..." (Vatten, vatten, vatten). Då han inte kunde stå på sina ben, släpades han av kvinnorna till närmaste hus (vilket beboddes av Francisco Hanser). När han började stamma fram några ord om en skada i låret, rev Dona Maria dos Santos sönder hans högra byxben, varvid de kunde konstatera en tvärliggande blånad som såg ut som om den härörde från ett spörrapp. Polisen sände två personer, som körde den unge mannen till sjukhuset Santa Casa.

Vid 17-tiden samma dag kom några personer från flygvapnet hem till fru Maria Metzler. De ställde frågor och gjorde teckningar efter anvisningar om det inträffade. Strax därefter gick de sin väg, men återkom vid 18-tiden i sällskap med dr Henrique Reis, vilken lämnades ensam med Tiago i dennes rum för undersökning.

Dona Maria dos Santos tillade vidare, att såväl hon som de båda andra vittnena, under de tre följande dagarna endast drack vatten och led av nervositet och sömnlöshet.

Källa: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien, av Walter K. Byhler.

Rapport från Finland

Denna händelse utspelades i den lilla byn Eskola i Kannus kommun, mellersta Finland.

Det var en kylig och stjärnklar kväll den 18 november 1976. Maskinmontören Timo Lahti var på väg hem till Nivala i sin bil. Lahti hade hunnit till Eskola by ca 5 mil från hemorten. Helt överraskande började hans bil och den omkringliggande terrängen "bada" i ett starkt ljusken.

Lahti berättar följande:

- Jag körde mot Nivala med en fart av 80 km/h. Jag hade kommit ut på en rakare sträcka av vägen då allt blev ljusst. Det starka ljuset överraskade mig helt. Allt var ljusst inne i bilen. Utrymmet under instrumentbrädan och benutrymmet bland manöverpedalerna var belyst. Inte en skuggig plats fanns i hela bilen.

Jag blev mycket förvånad och bromsade genast in och svängde av intill vägkanten, och började se mig omkring.

Jag fick se ett ofantligt stort föremål i nordostlig riktning. Hela den avlånga tingesten svävade ljudlöst

ca 25 m över marken och ca 30 m från mig.

Under föremålet fanns, liggande intill vägen, telefonstolparna och mindre träd.

Föremålet var avlångt till formen och från den ena ändan utströmmade två starka ljussken. Den ena pekade snett upp i luften och den andra belyste vägen och min bil.

Denna ända som hade "strålkasarna" var aluminiumfärgat.

Den aluminiumfärgade ändan glänste kraftigt och jag började studera vidare. På den avlånga kroppen fanns tre rader av fönster-liknande öppningar. Ut ur dessa öppningar sken ett rödaktigt ljus. Ljuset från öppningarna var dock mycket svagare än ljuset från den andra ändan. Raden av dessa rödlysande öppningar uppskattar jag till ca 70 m. Det aluminiumfärgade området var ca 15 m långt. Totalt alltså 85 m. Föremålet svävade ljudlöst vid sidan av vägen. Skenet från de starka ljusen började anstränga mina ögon. Jag såg bort en stund och samtidigt slog det lock för mina öron. I samma

ögonblick såg jag upp och föremålet var borta. Jag hoppade ur bilen och tittade i alla riktningar, men förgäves. Föremålet var försvunnet. Det hela hade hänt på uppskattningsvis 30-40 sekunder.

Min uppskattning av dess längd är ganska säkert. Jag hade telefonstolparna att jämföra med. Avståndet mellan stolparna är ca 50 meter och detta stora föremål täckte med lätthet ett sådant mellanrum.

När jag efter en stund hade lugnat ner mig lite, satte jag mig i bilen och fortsatte min avbrutna färd hem. Bilen hade varit på tomgång under hela observationen. Några störningar kunde jag inte märka.

Jag har före denna händelse inte haft något intresse för UFO. Tidigare tillhörde jag den skaran av folk som skrattar och skämtar med folk som säger sig ha upplevt något liknande. Men efter denna händelse är det mycket svårt att tillhöra denna grupp. Det jag upplevde på vägen den kvällen är fortfarande oförklarligt. Något flygplan eller helikopter var det inte. Vad det var kan jag inte uttala mig om. Men knappast något känt föremål.

När jag väl kom hem så hade jag väldigt svårt för att sova. Därför stannade jag uppe och skrev ner allt jag kom ihåg av denna händelse och

En glänsande skiva!

På eftermiddagen söndagen den 14/6 1970 hade jag lagt mig på rygg en stund i gräset hemma i trädgården. Det var en solig dag och inte ett moln på himlen. Plötsligt blinkade jag till: en metallglänsande skiva svävade lugnt i skyn rakt ovanför mig. Den var inte stor; som halva fullmånen ungefär. Den började strax röra på sig, gungade till ett par gånger så att solljuset reflekterades mot dess yta och förflyttade sig sedan med jämn, hög hastighet bort mot horisonten.

Jag hade nog inte upptäckt farkos-

ritade en skiss av föremålet.

Jag var vid händelsen i mycket god kondition. Såväl fysiskt som psykiskt. Hela förloppet förbryllade mig i den grad att det tog 2 veckor innan jag berättade detta för min fru och några arbetskamrater. Senare tog jag även kontakt med en dagstidning och blev intervjuad av en journalist. Resultatet var en liten notis i lokal-tidningen.

Timo Lahtis rapport

Rapporten är baserad på personlig intervju och ifyllt frågeformulär. Frågeformuläret är finskspråkigt och framtagen av **The UFO Research of Finland**. Intervju och besök gjort av Jouko Säärelä, Fredsgatan 4, 952 00 Kalix.

Som avslutning kan nämnas att Timo Lahti är bekant sen länge till vår familj. Jan anser att han är en mycket pålitlig person och tror att han verkligen har upplevt allt han berättat.

Samtalet kring denna händelse och UFO i allmänhet uppkom av en ren tillfällighet då jag besökte honom under en resa i Finland. Finner ingen anledning att betvivla T. Lahtis rapport.

Jouko Säärelä

ten om det inte hade varit för att jag vid tillfället ifråga intagit rygggläge. Flera av mina grannar befann sig just då i sina trädgårdar, men jag märkte ingen reaktion hos dem på överflygningen. Tydligt hade de inte sett något, och det speglar bara alltför väl de flesta situationer då UFO:s visar sig: vi riktar sällan blicken uppåt. Carl-Axel Jonzon,

ÅRSMÖTE

UFO-Information håller årsmöte i Lagmansberga Brunnsgård söndagen den 23 juni kl. 18.00. Styrelsen

Michiganflicka skräm VID NÄRKONTAKT

Typ: Närkontakt av första graden.

Tidpunkt: 23.35

Varaktighet: 7 minuter.

Antal vittnen: 1 + 2 (alla oberoende)

Observationsort: Väster om Escanaba, Michigan (Riverland).

"Jag måste hem! Jag måste hem till morsan och farsan! Jag måste berätta för dem... och sedan, ju mer jag tänkte på det, sade jag åt mig själv: "Jag har just sett ett UFO... Min Gud! Jag har just sett ett UFO!!!...och sedan blev jag precis tokig...jag var tvungen att åka hem. Jag körde så fort jag möjligen kunde. Jag tittade i backspeglarna, men det följde mig inte längre. Jag hade lämnat det parkerat på vägen."

Så svarade Tammy Utt efter att jag hade frågat henne: "Minns du vilka tankar, som strömmade genom din hjärna strax efter att det hade hänt?" Tammy är en 17-åring som just lämnat highschool och tillfälligtvis jobbar som kassörskan på en stormarknad i Escanaba, Michigan. Hon ämnar fortsätta läsa och har just börjat en kurs i datateknik hos Bell and Howell.

Tammy var på väg hem från stormarknaden, en sträcka som nästan tar en halvtimme att avverka (familjen Utt bor en bra bit ut på landet). Klockan var strax efter 23.30; natten var klar och det var nästan fullmåne. Den bifogade kartan visar Tammys färdväg och de kritiska platserna längs denna.

Det var Dr Kenneth Schellhase, professor i historia vid Northern Michigan - universitetet - som först uppmärksammade centret på detta fall; han hade redan intervjuat Tammy och hennes föräldrar innan vi anslöt oss till honom i Escanaba för

att ytterligare följa upp vissa detaljer i denna närkontakt.

Medan vi höll på med våra utredningar upptäckte vi ytterligare två fullständigt oberoende vittnen. Vi följde vår praxis och bad huvudvittnet återuppleva sin upplevelse "på plats". Först bad vi henne, i syfte att bestämma händelsens längd, återuppleva händelsen som om hon var ensam och det hände igen (det var ungefär vid samma tid på natten också) och sedan att upprepa processen genom att beskriva den medan hon gick igenom den, utan tanke på tidtagning; den första genomgången hade resulterat i sju minuter som närkontaktens totala längd.

Fotografierna (fig. 5 o. 6) motsvarar de platser som angetts på kartan. Man ser tydligt den lantliga miljön. Tammy känner väl till denna väg genom sina färder till och från stormarknaden. Aldrig tidigare hade något ovanligt hänt henne på denna väg.

Tammy hade just anlänt till "A" (se karta) efter att ha svängt åt vänster. Plötsligt fick hon syn på två mycket ovanliga ljus, strax ovanför träden på åkern. "När jag svängde runt det där hörnet," sade hon, "tittade jag uppåt och där fanns dessa klara ljus, som bilstrålkastare i skyn. De stod stilla på ett ställe, men de backade när jag kom närmare. Nu svänger vägen av åt höger igen (A)...Jag färdades åter mot väster. Nu kom det (dvs ljusen) närmare vägen och det följde mig hela vägen längs raksträckan." (A till B). UFOt var nu ganska nära, och observerades genom rutan på förarsidan.

"Hur kan du vara säker på att det inte befann sig långt bortom

träden och bara såg ut som om det befann sig ovanför träden?," blev hon tillfrågad.

"Därför att det bara var där..... precis där!," svarade Tammy.

Medan Tammy närmade sig B, saktade hon farten för att titta på denna märkliga uppenbarelse. Vad som gjorde det ännu märkligare var att hon såg ett "dis" komma från bakdelen på det, vilket såg ut som "upplysta snöflingor". Vid det här laget var hon i stånd att urskilja farkostens form trots ljusstyrkan hos de två mycket skarpa huvudljusen: platt på ovansidan med sidor som sluttade utåt, och en "en rund och upphöjd kant runt botten med små röda fönster hela vägen runt om...men det röda kom inifrån, som om det var rött belysning inuti."

Tammy närmade sig nu kurvan vid B. Hon ville inte genomföra svängen, vilket skulle ha placerat UFOt bakom henne. Så hon stannade bilen vid denna plats (B) och bara tittade. UFOt stannade också.

"Sedan backade jag kanske 6 meter och stannade igen (C). Jag stängde av radion och vevade ned rutan, jag ville lyssna. Jag släckte strålkastarna också, men så snart jag gjort detta dök det ned mot marken, bakom den lilla dungen med ständigt gröna träd, som om det försökte gömma sig för mig eller något. Men jag kunde se ljusen lysa fram mellan träden, så jag visste att det var deras."

Nu backade Tammy ytterligare en bit tills hon åter kunde se det och stannade sedan igen (D).

"Och det var då som det höjde sig över träden igen... och det var uppe där igen."

Tammy backade nu ytterligare en bit, denna gång hela vägen tillbaka till den lilla lanthandeln där County 414 leder ut till County 537 i rät vinkel (E). Hon hade alltså backat tillbaka till en plats där hon kunde titta direkt nedåt denna sidoväg. Det var på denna väg som hon såg UFOt igen, (fig.6).

"Nu stod det på vägen. Det hade gått ned lägre, bakom träden, och landat. När det landade slocknade de starka ljusen, och nu kunde jag tydligt se fönstren runtom ... och så under dessa fönster fanns dessa små vita ljus. Det fanns en lampa som blinkade på det, men jag vet inte var den satt någonstans."

Tammy stannade där endast tillräckligt länge för att få en överblick över händelseförloppet, UFOt var tillräckligt stort för att spanna över hela vägens bredd (7,2 meter bred). Det hördes fortfarande inget som helst ljud. Det var i detta ögonblick som Tammys mod plötsligt svek henne, varför hon ilkörde mot hemmet, en sträcka som endast tog några få minuter. Hennes föräldrar var fortfarande uppe.

"Verandaljuset var fortfarande tänd...mina föräldrar hade ännu inte gått till sängs, och jag var så glad över att jag inte skulle behöva väcka dem."

Hon berättade snabbt vad hon varit med om. Mr Utt uppgav att hon "nästan slet dörren av gångjärnen" i sin upphetsning när hon kom inrusande. Medan hon berättade om sin upplevelse kom en bil körande nedåt vägen som löper rakt förbi familjen Utts hus och hon var "nära att klättra på väggen då. Det enda hon kunde se var de starka bilstrålkastarna med det där balsamträdet som skymde...hon trodde att det höll på att hända nu igen."

Så detta var alltså Tammys berättelse. Fastän Tammy var det enda vittnet som befann sig på nära håll förekom det faktiskt två andra vittnen (det ena befann sig endast omkring 800 meter därifrån, det andra ca 16 km). Dessa såg märkliga ljus som manövrerade på himlen. Syftlinjerna från dessa två separata observationsplatser korsar Tammys läge ganska väl. Tidpunkten var densamma och bägge vittnena har andra som kan bekräfta att deras observationer skedde långt innan de fick höra talas om Tammys iakttagelse. De kände knappt Tammy.

När det gäller huvudvittnet, Tammy, bekräftade alla våra förfrågningar i syfte att fastställa hennes rykte och karaktär, vår egen uppfattning att hon är en normal, frisk 17-åring, mycket mer intresserad av sina kontakter i staden och av att vara en duktig elev, än av ovanliga saker som t.ex. UFOs.

Hon är öppen och aningen utåtriktad och verkar vara en vänlig, normal flicka som inte är lagd åt att berätta sagor eller utsätta folk för practical jokes.

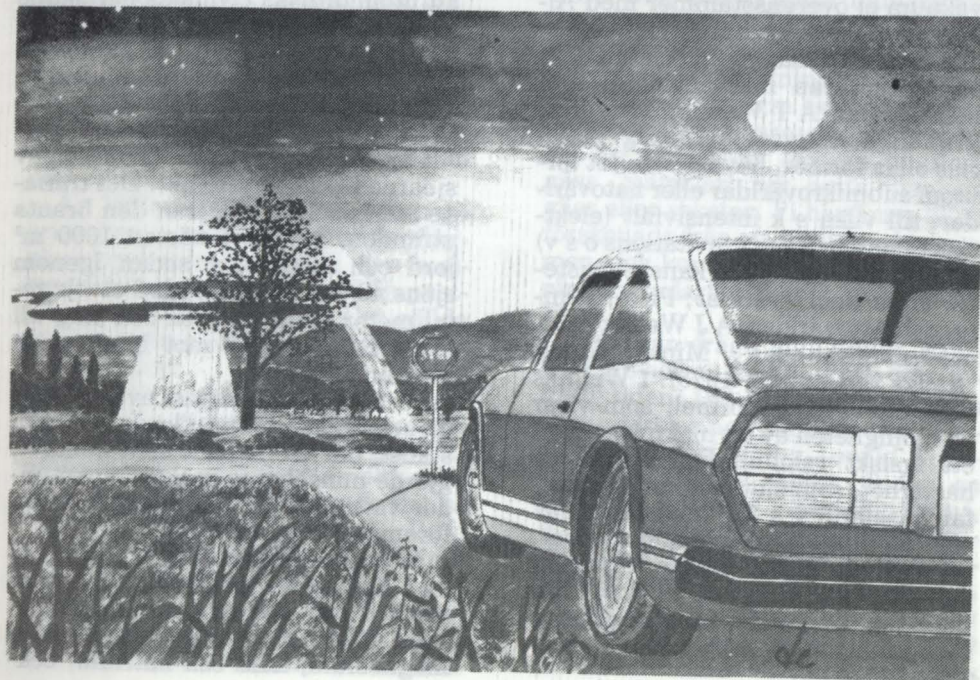
Vad kan då UFOt ha varit? En helikopter dyker naturligtvis upp som den mest logiska förklaringen, men observationerna stöder inte denna hypotes. Förfrågningar hos flygvapenbaserna i Escanaba och Marquette samt på andra håll gav negativt resultat. Det verkar inte finnas några helikoptrar baserade i området.

Den fullkomliga avsaknaden av ljud, vilket vittnet ansträngde sig till det yttersta för att kunna uppfatta, talar övertygande emot helikopter-

hypotesen vilket också kan sägas om UFOts manövrer; slutligen anser vi det högst osannolikt att en helikopter skulle flyga omkring så nära marken, sent på natten, i ett lantligt område, och sedan landa på en liten lantväg trots att det fanns telefonledningar längs denna. Dessutom är denna typ av iakttagelse inte unik, utan passar in i ett globalt mönster, ett mönster som Tammy inte alls hade någon kännedom om. Som i de flesta fall verkade UFOt även här stå under intelligent kontroll. Vid ett tillfälle frågade jag: "Fick du någon känsla av att det visste, att du var där, eller flög det bara omkring?," på vilket Tammy svarade: "Ja, det såg ut som om man tittade rakt på mig...dessa skarpa ljus lyste rakt mot mig." (Jämför med fallet med det otvättade UFOt den 24 november 1981).

Källa: International UFO Reporter, May/June 1982, Vol.7, No. 3.

Övers. Sören Andersson

Vetenskapsmän i öst börjar acceptera överljushastigheten

För närvarande anser ryska vetenskapsmän liksom övriga forskare, att ljusets hastighet (300.000 km/sek) ej kan överskridas. Men man kan inte undgå att uppmärksamma de experimentella upptäckter, vilka tyder på att ljushastigheten kan överträffas tusenfalt. När man offentliggjorde dessa blev reaktionerna häftiga. Experimenten har emellertid senare kontrollerats, och resultaten visade sig vara positiva.

Schklowskij bestred i sina uppsatser och artiklar dessa nya upptäckter, ty han räknade alltid med att ljushastigheten är den maximala. I en artikel i Pravda den 5 juni 1976 medgav han emellertid tillsammans med L Matvienko möjligheten av överljushastighet.

Vi måste inse, att dessa nya fakta och ljushastighetens obeständighet i vakuum ej överensstämmer med Albert Einsteins lärosats om ljushastigheten som maximum och om dess konstans. Man måste vidare uppmärksamma A I Weinik, som efter grundliga analyser av rörlig materias olika former, hävdar, att det förutom submikrovärldar eller natovärldar, till vilka sk intensivfält (elektriska, magnetiska, gravitations o s v) har förbindelse, också kanske existerar ännu finare världar; Pico-, Femto- och Attovärldar (A J Weinik, 'termodynamiskt par', Minsk, förlag 'Nauka i teknika', 1973). I Weiniks verk finner vi en formel, som visar på möjligheten av att makrokroppar i ett fysiskt vakuum kan uppnå en hastighet, som sjutusenfalt överträffar ljusets, dvs 2,1 miljarder km/sek. En ungefärlig beräkning visar, att med en sådan enorm hastighet kan ett avstånd på t ex 37 ljusår (till planeten Dzeta-2 i konstellationen Relikulum) tillryggaläggas på mindre än två dygn.

Nu mera är några astronomiska vetenskapsmän av den åsikten, att det innanför gränsen till vår vintergatas centrum förekommer supercivilisationer, vilka utnyttjar energier, som strålar ut från deras stjärna. Som bekant befinner sig vintergatans centrum 30.000 ljusår från oss. Följaktligen skulle detta ofattbara avstånd med den nämnda överljushastigheten kunna tillryggaläggas på 40 jordår. I en nära framtid kommer sannolikt våra vetenskapsmän att kunna förklara, på vilket sätt och med vilken energi dessa mystiska farkoster, som vi kallar UFO, kommer till oss.

Att vi jordmänniskor ännu inte har mottagit några signaler från världsrymden behöver inte betyda, att vi är ensamma. Sannolikt finns det flera förklaringar till frånvaron av signaler. Varför måste vi t ex utgå ifrån att utomjordiska civilisationer skulle använda elektromagnetiska vågor för kommunikation? De kunde ju också använda för oss okända vågor eller kraftfält.

I april 1961 föll ett UFO mot en av sjöarna i Onegasystemet. Det träffade marken 12 meter från den branta stranden, rev bort nästan 1000 m³ jord och sten, slog sedan igenom sjöns 40 cm tjocka is, gled ett tjugotal meter längs botten och steg till slut nästan lodrätt mot himlen och försvann.

Platsen undersöktes av soldater utrustade med minsökare. På alla ställen där UFOt hade haft kontakt, gjorde minsökaren utslag - även under vattnet. Några metalldelar från föremålet fann man inte.

Isen var runt genomslagsöppningen i sin nedre del färgad smaragdgrön. Vattenprover från platsen visade (förutom grundämnena kisel, magnesium, titan och natrium) ock-

så många aromatiska substanser av obekant sammansättning. Dessutom påvisades mikroskopiska, svarta metallfragment av okänt slag. Det är ju känt att förutom smaragdgrön vätska UFOs då och då avger en spindelvävsliknande geleartad substans kallad 'änglahår'. Detta består huvudsakligen av en förening av bor och kisel.

1957 exploderade ett UFO över USA. Splitter från detta och rester av sexton manliga ufonauter föll till jorden. En militärhelikopter samlade upp alla rester. Undersökningen av metalldelarna visade, att de hade mycket hög täthet (1,866 gr/cm³), såg porösa ut och bestod av zink och koppar samt andra metaller med o normalt stor halt av strontium och magnesium. Någon information angående liken offentliggjordes inte.

Över ett område av Stilla havet svävade en gång ett stort cylindformat UFO. Mindre UFOs lämnade detta och dök ner i havet för att efter en stund vända tillbaka till sin bas. Vi vet, att Stilla havets botten är rik på järnmanganföreningar och andra element, som ufonauterna kan tänkas ha användning för.

Förutom geologiska arbeten tycks ufonauterna intressera sig för vad vi gör. Särskilt intresse har de visat för militära anläggningar samt för manövrer - både på land och hav.

År 1973 befann sig amerikanska krigsskepp, under ledning av flygplanskryssaren 'UUSP', i den mellersta delen av Atlanten vid djupvattenregionen Puerto-Rico. Det gällde övning i att bilda spärr mot passerande ubåtar.

Plötsligt anmälde tretton av de eskorterande skeppen nästan samtidigt, att de hade spårat ett gåtfullt, ultrasnabbt undervattensföremål. Under två dygn manövrerade det obekanta föremålet omkring. Dess hastighet blev fastställd till 280 km/tim. En sådan hastighet kan ingen av våra ubåtar uppnå. Manövreringen skedde ofta vertikalt. På några minuter kunde det dyka sex km

djupt och lika snabbt vara tillbaka.

På senaste tiden har det hävdats att de gåtfulla försvinnandena av både flygplan och skepp i Bermuda-triangeln skulle vara ufonauternas verk. Det finns också rapporter om att både amerikanska och sovjetiska kosmonauter har iakttagit UFOs. Det synes alltså, som om utomjordiska supercivilisationer enträget och uppmärksam kontrollerar, vad människan med sin största tankeförmåga, envis vilja och stora ansträngningar förmår åstadkomma - från dykningar mot de största havsdjupen till landningar på månen.

Att utforska de okända farkosterna och deras uppträdande har visat sig vara ytterst viktigt med tanke på bl a vårt försvar. I sovjetisk och även i utländsk press har följande händelse blivit omnämnd:

Den 5 oktober 1960 framträdde på bildskärmarna till ett amerikanskt radarsystem ett förband på fem okända föremål, som med kolossal hastighet rörde sig från Sovjet mot USA. Den amerikanska militärmakten sände omedelbart upp B-52or. Plötsligt förändrade målen på radarskärmarna sin riktning, flög norrut och försvann. Några tidningar skrev om detta intermezzo och förklarade, att det hade rört sig om en flock gäss. Självklart var detta vare sig gäss eller raketer. Vi har ännu blivit förskonade från ett tredje världskrig, men det kunde lätt genom feltolkning av radarbudskapet ha blivit utlöst.

Man kan fråga sig, varför UFO-iakttagelserna ökat i antal den senaste tiden. Det är svårt att finna en rimlig förklaring. Man bör dock tänka på vad författaren Leonid Maximonitsch Leonov skrivit. Sedan en artikel, 'Okända naturfenomen', stått att läsa i tidningen 'Sozialistischeskaja Industrija' fick redaktionen en mängd brev från hela Sovjet. Läsarna skrev om UFO-iakttagelser och om sin övertygelse, att dessa gåtfulla framträdanden är verkliga.

De framhöll också, att det är nödvändigt att på allvar sysselsätta sig med UFO-problemet.

Leonov infann sig på redaktionen för att själv ta del av breven. I en artikel instämde han i deras åsikter. Han framhöll också, att de utomjordiska iakttar vårt liv, vår utveckling och händelserna här på jorden. Vem vet, kanske skall det inom en snar framtid bli möjligt för oss att fast-

Argentinare fick besök av märklig varelse

Ur La Razon (Buenos Aires) av den 28 november 1972, en redogörelse från Tres Arroyos: En pensionär i denna ort rapporterar en märklig händelse som mycket lätt kan tänkas vara förknippad med existensen av utomjordiska varelser. Han säger att medan han satt i vardagsrummet i sitt hus och tittade på TV, började denna krångla. Han försökte justera den, men lyckades inte. När han sedan återvände till sin fåtölj, såg han till sin yttersta förvåning att någon satt i en av de andra fåtöljerna. När han lyckats komma över sin förvåning, reste sig främlingen upp och sträckte fram sin hand med en vänlig gest men utan att yttra ett ord. Enligt vittnet var den märkliga gästen iklädd en blå-grön dykar-dräkt och hjälm. Han hade sneda ögon och vid hans bälte hängde en apparat "som såg ut som något slags radiosändare". Den märkliga varelsen tittade på TV-programmet i några minuter, varefter han reste sig upp och började vidröra några knappar som fanns på apparaten vid hans midja och vilket resulterade i utsändandet av ett gult ljussken.

I denna stund rusade det förvirrade vittnet ut för att ropa på sina grannar, och när han kom tillbaka fann han att det märkliga besökaren var borta, att han hade försvunnit som genom ett trolldrag från huset.

ställa, om vi är ensamma i universum eller inte.

Talrikt fotografiskt material samt resultaten av UFO-iakttagelserna övertygar oss dock redan nu om att I S Schklovskijs uppfattning inte kan accepteras. Istället är den motsatta den riktiga - mänskligheten är inte ensam i universum.

Källa: Duist/UFO-Nachrichten,

Att tänka på i detta sammanhang är en annan rapport som lämnades för några dagar sedan. En kvinna som förestår en bar på Calle Alsina i Tres Arroyos uppgav då, att en märklig kund kom in i baren just som hon serverade några andra personer. Han gick rakt in på toaletten. Med tanke på att han dröjde kvar därinne så länge, gick hon för att se efter vad som hänt honom. Hon såg inte röken av någon, det var som om han hade försvunnit i tomma intet. Hon beskrev mannen som ovanligt lång och tillade, att han hade en mycket genomträngande blick. Ingen av de närvarande hade sett honom gå ut genom dörren. En annan dörr från toaletten leder ut till ett garage som har en utgång mot en sidogata och den var som vanligt fortfarande låst, med låset helt intakt. Polisen, som kallades in för att undersöka saken, bekräftade denna senare uppgift.

La Nueva Provincia av den 29 november 1972 (en tidning som publiceras i Bahia Blanca) innehåller en mer detaljerad redogörelse om samma fall, vilken i översättning lyder:

"Nya detaljer har framkommit här angående den märkliga uppenbarelse som beskrevs av en invånare i Tres Arroyos. Denne uppger att han haft kontakt med en mystisk varelse av märkligt utseende som dök upp i

hans hus och demonstrerade krafter som är överlägsna vanliga mänskliga varelser.

"Mannen som rapporterade denna egendomliga händelse är Alfonso Rey, 62 år, som bor på Calle Libertad 346 i denna stad. Han har tidigare varit chefskonstruktör vid Istilart-koncernen. Rey, som för två år sedan gick i pension från den metallurgiska firman Eima, och som även varit civilflygare, uppger, att han vid 12.30-tiden befann sig i matsalen och tittade på TV samt bläddrade i en anatomibok. Plötsligt "kopplade TV:n ur", så han reste sig omedelbart för att åter knäppa på den. I samma ögonblick fick han en underlig känsla. Han vände sig om, och där, i borte ändan av rummet såg han en märklig figur som satt i en fåtölj.

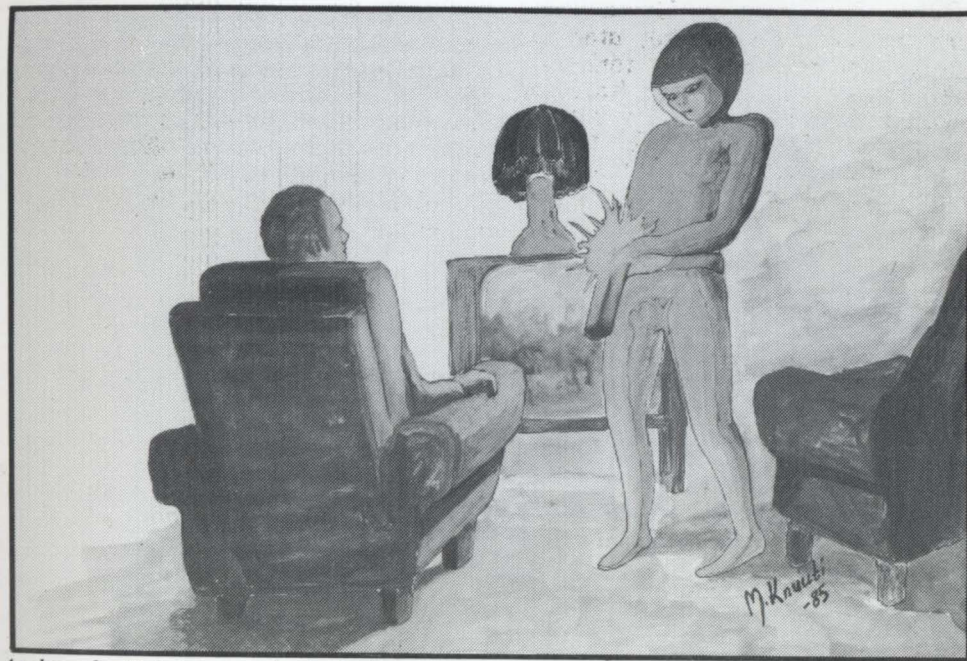
"Enligt hans vittnesmål, som det gavs inför La Nueva Provincia och Telenueva kanal 9, bar den okända varelsen en hjälm som liknade en sådan som bars av gamla tiders flygare, samt en odelad grönaktig overall

som verkade metallisk. Runt midjan bar han ett svart bälte.

"På denna dräkt hade han en liten apparat av radiosändartyp, och han bar korta stövlar. Rey säger, att när den märkliga varelsen insåg att han upptäckts, reste han sig upp. Han var omkring två meter lång eller kanske mer.

"Rey fortsatte med sin berättelse och sade att det enda han kunde ta sig för i sitt förvånade tillstånd var att fråga varelsen: 'Vad vill ni?' Besökaren svarade inte med något annat än tystnad. Han räckte endast ut sin hand till honom. Rey förklarade, att när han tog tag i handen, så fick han åter en märklig förnimmelse. Han märkte att handen var kall och saknade 'soliditet', det var som om den bestod av skumgummi..

"Något som Rey lade särskilt märke till var, att varelsen aldrig talade. Vad gäller dennes anletsdrag, upp-gav han att han inte hade lagt märke till dessa. Detta berodde helt på att han drogs till ögonen, vilka

Av denna berättelse kan man dra den logiska slutsatsen att TV-programmen inte är bättre i Argentina än vad de är här i Sverige.

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

forts fr föreg sida

verkade utsända ett silveraktigt ljussken..

"Rey fortsatte med sin berättelse och sade, att när han satte sig ned i fåtöljen, gjorde varelsen likadant. Han satte sig i samma fåtölj som tidigare. De satt sedan där en stund och betraktade varandra, utan att utväxla några ord. Rey förklarar, att från denna stund och framöver började han känna sig mycket väl till mods. Han lade märke till att smärtorna från en hjärtinfarkt som han haft två år tidigare hade försvunnit.

Rey fortsatte med att säga, att med tanke på den situation han befann sig i, beslutade han sig för att ställa sig upp, varvid varelsen imiterade honom. Rey gick ut i köket, fortfarande följd av främlingen, och tände gasplattan. När han tände gaständaren märkte han att de gnistor som utsändes av den var mycket starkare än vanligt. Han lade samtidigt märke till att kylskåpets motor inte fungerade normalt. Inget av detta gjorde honom nervös eller rädd, men han kände sig fortfarande "underlig", som om han var "nedstämd". Han lade även märke

till att den märkliga varelsen verkade "vandra i luften" när han rörde sig.

"Oförmögen att hitta på något annat att göra, erbjöd Rey främlingen ett glas vatten. Detta avböjdes av besökaren, som fortsatte att studera honom intensivt.

Därefter gick de åter in i matsalen. Där, till Reys förvåning, tryckte främlingen på knapparna på den apparat som hängde vid bältet, och ett ambrafärgat ljus tändes på den.

Vid detta steg i händelseutvecklingen, säger Rey att han försökte lämna huset. Han återvände ut i köket, men han följdes åter av den märkliga varelsen som tog plats på tröskeln till den dörröppning som leder ut till gården. Där tittade han upp mot himlen och tryckte på ytterligare några knappar. Sedan gick varelsen ut på gården, och medan Rey fortfarande iakttog honom, försvann han i tomma luften utan att lämna något spår efter sig."

Källa: Flying Saucer Review Case Histories, Supplement 14, April 1973.